

Artikel 3.

1. En medlemsstat, hvis økonomi og sundhedsvæsen er utilstrækkeligt udviklet, kan, såfremt og så længe den kompetente myndighed anser det for nødvendigt, gøre brug af de i de nedennævnte artikler hjemlede midlertidige undtagelser ved afgivelse af en erklæring, der vedlægges dens ratifikation: 9 d), 12, stk. 2, 15 d), 18, stk. 2, 21 c), 27 d), 33 b), 34, stk. 3, 41 d), 48 c), 55 d) og 61 d).

2. Enhver medlemsstat, som har afgivet en erklæring i henhold til nærværende artikels stk. 1, skal i sin årlige rapport om gennemførelsen af nærværende konvention, der afgives i henhold til artikel 22 i Den internationale Arbejdsorganisations statut, med hensyn til hver enkelt undtagelsesbestemmelse, som den bringer i anvendelse, angive,

a) at dens begrundelse herfor stadig består; eller

b) at den giver afkald på sin ret til at bringe den pågældende undtagelsesbestemmelse til anvendelse fra et nærmere angivet tidspunkt at regne.

Artikel 4.

1. Enhver medlemsstat, som har ratificeret nærværende konvention, kan senere underrette Det internationale Arbejdsbureaus generaldirektør om, at den accepterer konventionens forpligtelser, for så vidt angår et eller flere af afsnittene II—X, som ikke allerede er angivet i dens ratifikation.

2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede forpligtelser skal anses for en fast bestanddel af ratifikationen og skal have virkning som ratifikation regnet fra datoen for meddelelsen herom.

Artikel 5.

I tilfælde, hvor en medlemsstat ved gennemførelsen af de af afsnittene II—X i nærværende konvention, som skal omfattes af dens ratifikation, skal beskytte nærmere bestemte grupper af personer, der mindst udgør en nærmere bestemt procentdel af arbejdstagere eller personer med fast bopæl, skal den pågældende medlemsstat, inden den forpligter sig til at gennemføre det eller de pågældende afsnit, forvisse sig om, at den omhandlede procentdel er nået.

Artikel 6.

Ved gennemførelsen af afsnittene II, III, IV, V, VIII (for så vidt angår læge- og hospitalsbehandling), IX eller X i nærværende konvention kan en medlemsstat tage hensyn til den beskyttelse, der ydes gennem en forsikring, der — skønt den ikke er gjort obligatorisk ved nationale love eller administrative forskrifter for de pågældende personer —

a) står under de offentlige myndigheders tilsyn eller administreres af arbejdsgivere og arbejdere i fællesskab i overensstemmelse med foreskrevne normer;

b) omfatter en væsentlig del af de personer, hvis arbejdsfortjeneste ikke overstiger en mandlig, faglært arbejders; og

c) i forbindelse med eventuelle andre former for beskyttelse opfylder de relative bestemmelser i konventionen.

Afsnit II.

Læge- og hospitalsbehandling.

Artikel 7.

Enhver medlemsstat, for hvilken nærværende afsnit er i kraft, skal sikre de af bestemmelserne omfattede personer hjælp i anledning af en tilstand, der kræver læge- eller hospitalsbehandling af forebyggende eller helbredende art i overensstemmelse med de efterfølgende artikler i nærværende afsnit.

Artikel 8.

De pågældende trangstilfælde skal omfatte enhver sygdom, uanset dens årsag, samt svangerskab og fødsel og de dermed forbundne følger.

Artikel 9.

Retten skal tilkomme:

a) nærmere bestemte grupper, udgørende mindst 50 pct. af samtlige arbejdstagere samt deres hustruer og børn; eller

b) nærmere bestemte grupper af den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen, udgørende mindst 20 pct. af samtlige indbyggere, samt deres hustruer og børn; eller

c) nærmere bestemte grupper udgørende mindst 50 pct. af samtlige indbyggere; eller,